Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10ον — Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουλίου 1903 — Ἔτος 25ον—Ἀριθ. 30

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια.)

Ἐκτὸς τούτου, διὰ νὰ μὴν ἐπέλθῃ καμμία ἀργοπορία, ἑκάστη ἀπὸ τὰς φαλοινίδας ἐφωδιάσθη μὲ ἕνα μαστέλλο, ὡς καὶ μὲ τὰ ἀπαραίτητα διὰ τὴν ἁλιείαν ὄργανα. Ἂν λοιπὸν οἱ σκοποὶ ἔβλεπαν καμμίαν φάλαιναν πλησίον τοῦ πλοίου, δὲν ἔμενε πλέον παρὰ νὰ καθαιρεθοῦν αἱ λέμβοι εἰς τὴν θάλασσαν — καὶ αὐτὸ θὰ ἐγίνετο ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Μολαταῦτα, αὐτὴ ἡ περίστασις δὲν θὰ παρουσιάζετο πρὶν φθάσῃ ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἀνοικτὰ εἰς τὸν Ἀτλαντικόν.

Ἀφοῦ διώπτευσε τὸς ἀκροτάτας ἀκτὰς τῆς Μάγχης, ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ ἔβαλε πορείαν πρὸς δυσμάς, τὴν στιγμὴν δὲ ποὺ ἔμελλε νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ γῆ τῆς Γαλλίας, τὴν ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸν ἰατρὸν Φιλιώλ.

— Καλὴν ἐντάμωσιν! εἶπαν ἀμφότεροι.

Ἀπευθύνοντες πρὸς τὴν πατρίδα των τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον, ἀμφότεροι ἐσκέπτοντο πόσοι μῆνες ἄρά γε, πόσα ἔτη ἴσως, θὰ ἐπερνοῦσαν πρὶν δυνηθοῦν νὰ τὴν ἐπανίδουν...

Ὁ ἄνεμος ἐφυσοῦσε στρωτὸς πλέον ἀπὸ τὰ βορειανατολικά· ἑπομένως ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» δὲν εἶχε παρὰ νὰ χαλαρώσῃ τὲς σκότες του διὰ νὰ διευθυνθῇ ὁλόπρυμα πρὸς τὸ ἀκρωτήριον Ὀρτεγάλ, εἰς τὸ βορειοδυτικὸν ἄκρον τῆς Ἱσπανίας.

Ὅταν ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ συνήρχοντο εἰς τὸ καρρὲ κατὰ τὰς ὥρας τοῦ φαγητοῦ, συνωμίλουν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, διὰ τὰς πιθανότητας τῆς νέας αὐτῆς ἐκστρατείας των, ἡ ὁποία ἤρχιζε μ' εὐνοϊκοὺς ὅρους. Τὸ πλοῖον θὰ εὑρίσκετο τὴν πρέπουσαν ἐποχὴν εἰς τὰ μέρη τῆς ἁλιείας, καὶ ὁ κ. Μπουρκὰρ ἦτο τόσον αἰσιόδοξος, ὥστε ἡ αἰσιοδοξία του μετεδίδετο καὶ εἰς τοὺς πλέον ἐπιφυλακτικούς.

— Ἂν δὲν ἐχασομερούσαμεν, εἶπε μίαν ἡμέραν, δεκαπέντε ἡμέρας ἕως ὅτου φύγωμεν, θὰ ἤμεθα τώρα ἀπέναντι εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἀναλήψεως ἢ εἰς τὴν Ἁγίαν Ἑλένην, καὶ θὰ ἦτο ἄδικον νὰ ἔχωμεν παράπονα...

— Ἀρκεῖ μόνον, διέκοψεν ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ, νὰ κρατήσῃ ὁ ἄνεμος πρύμος ἕνα μῆνα, καὶ γρήγορα θὰ κερδήσωμεν τὸν χαμένον καιρόν...

— Ὁπωσδήποτε, ἐπρόσθεσεν ὁ ὕπαρχος Ἐρτώ, εἶνε λυπηρὸν ποὺ δὲν ἦλθεν ἐνωρίτερα εἰς τὸν κ. Φιλιώλ αὐτὴ ἡ λαμπρὰ ἰδέα νὰ ἐπιβιβασθῇ εἰς τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ»...

— Κ' ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ δι' αὐτό, ἀπήντησεν εὐθύμως ὁ ἰατρός, διότι πουθενὰ δὲν θὰ εὕρισκα τόσον καλὴν ὑποδοχὴν καὶ τόσον καλὴν συντροφιάν.

— Περιττὸν νὰ μεμψιμοιρῆτε, φίλοι μου! ἀνεβόησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Αἱ καλαὶ ἰδέαι δὲν ἔρχονται ὅταν τὰς ἐπιθυμοῦμεν...

— Καθὼς δὲν ἔρχονται οὔτε αἱ φάλαιναι, προσέθεσεν ὁ Ρωμανὸς Ἀλλότ. Ἅμα λοιπὸν φανοῦν, πρέπει ἀμέσως νὰ δένωνται στὴν πρύμνην...

— Ἄλλως τε, παρετήρησεν ὁ κ. Φιλιώλ, δὲν ἔλειπε μόνον ὁ ἰατρὸς ἀπὸ τὸ πλοῖον· ἔλειπε καὶ ὁ βαρελᾶς.

— Ἀκριβῶς, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. Καί, ἂν δὲν μοῦ ἐκάμνατε ἐσεῖς λόγον, ἀγαπητέ μου Φιλιώλ, ποτὲ δὲν θὰ ἐσυλλογιζόμην τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλῖνον.

— Ἐπὶ τέλους τὸν ἔχομεν μέσα εἰς τὸ πλοῖον, εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ, καὶ αὐτὸ μᾶς ἀρκεῖ. Ἀλλά, τὸν γνωρίζω τί ἄνθρωπος εἶνε, καὶ ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ πεισθῇ ν' ἀφίσῃ τὸ μαγαζί του καὶ τὰ κρασοβάρελά του. Τοῦ εἶχαν κάμῃ τόσας προτάσεις, ἀλλ' αὐτὸς πάντοτε ἠρνεῖτο νὰ ναυτολογηθῇ. Σᾶς θαυμάζω πῶς τὸν ἐκαταφέρατε!

«Ἂν ἤκουε τὸν πλοίαρχον ὁμιλοῦντα...» (Σελ. 234, στήλ. α'.)

— Δὲν ἠὖρα δὰ καὶ τόσον μεγάλην ἀντίστασιν, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Μοῦ εἶπε τὰ συνειθισμένα παράπονά του, τὰ γνωστὰ προαισθήματα ποῦ ἔχει ὅτι θὰ ναυαγήσῃ... Φανταστεῖτε ὅμως ἀξίωσιν πού την ἔχει! Λέγει ὅτι εἶδεν ὅλα ὅσα εἰμπορεῖ νὰ ἰδῇ ἕνας ναυτικὸς εἰς τὴν θάλασσαν...

— Ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἰδῇ ὅλα, διέκοψεν ὁ ὑποπλοίαρχος Ἀλλότ· τὸ κατ' ἐμὲ πάντα περιμένω ὅτι θά μου τύχῃ κάτι ἀπρόοπτον, ὅλως ἔκτακτον...

— Ἔκτακτον, καὶ μάλιστα ἐντελῶς ἀπίθανον, φίλοι μου, τοὺς διεβεβαίωσεν ὁ κ. Μπουρκάρ, θὰ ἦτο ἂν ἡ καλὴ τύχη ἐγκατέλειπε τὸν «Ἅγιον Ἐνὼχ»! Νὰ μὴν φέρῃ δηλαδὴ αὐτὸ τὸ ταξεῖδι τόσον κέρδη ὅσα τὰ προηγούμενα! Νά μας συμβῇ κανὲν δυστύχημα! Νὰ μὴν ἐπιστρέψῃ τὸ πλοῖόν μας μὲ πλῆρες τὸ φορτίον του ἀπὸ λάδι καὶ μπαλένες! Ἀλλά, μὴν ἀνησυχῆτε!... Τὸ παρελθὸν ἐγγυᾶται διὰ τὸ μέλλον, καὶ ὅταν τὸ πλοῖόν μας ἀγκυροβολήσῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Χόβρην θὰ ἔχῃ τὰς δύο χιλιάδας βαρέλια του γεμάτα ἕως τὴν τάπαν!

Ἂν ἤκουε τὸν πλοίαρχον Μπουρκὰρ ὁμιλοῦντα μὲ τόσην ἀδιάσειστον πεποίθησιν, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλῖνος θὰ ἐσυλλογίζετο ὅτι, δι' αὐτὸ τοὐλάχιστον τὸ ταξεῖδι, κανένα κίνδυνον δὲν εἶχαν νὰ φοβηθοῦν· τόσον ἦτο τυχηρὸς ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ»!

Ἀφοῦ διώπτευσαν πρὸς νοτιανατολὸς τὰ ὑψώματα τοῦ ἀκρωτηρίου Ὀρτεγάλ, οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ πλοίου ἔβαλαν πορείαν πρὸς τὴν Μαδέραν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ περάσουν ἀνάμεσα εἰς τὰς Ἀζόρας καὶ τὰς Καναρίας νήσους. Τὸ πλήρωμα εὗρε πάλιν εἰς τὰ πελάγη ἐκεῖνα μέσην καὶ εὐχάριστον θερμοκρασίαν, ἀφοῦ τὸ πλοῖον διέβη τὸν Τροπικόν, προτοῦ φθάσῃ εἰς τὰς νήσους τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου.

Ἀπορεῦσαν ὅμως πολὺ καὶ ὁ πλοίαρχος καὶ οἱ ἀξιωματικοί του καὶ οἱ ναῦται του, διότι ἕως τότε δὲν κατώρθωσαν νὰ κυνηγήσουν οὔτε μίαν φάλαιναν. Εἶδαν μὲν δύο ἢ τρεῖς, ἀλλ' αὐταὶ ἐφυσοῦσαν τὸ νερὸν ἀπὸ τοὺς ρώθωνάς των πλέουσαι εἰς τόσον μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ πλοῖον, ὥστε οὔτε κἂν ἐσκέφθησαν οἱ φαλαινοθῆραί μας νὰ καθαιρέσουν τὰς φαλαινίδας· θὰ ἔχαναν ἄδικα τὸν καιρὸν καὶ τὸν κόπον, καὶ δι' αὐτὸ ἔκριναν προτιμώτερον νὰ φθάσουν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον εἰς τὰ μέρη τῆς ἁλιείας, εἴτε εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νέας Ζηλανδίας, ὅπου συνέρρεαν τὰ φαλαινοθηρικὰ σκάφη κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἴτε εἰς τὰς βορείας ἀκτὰς τοῦ Εἰρηνικοῦ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μὴν ἀργοπορήσουν καθόλου καθ' ὁδόν.

Ὁ ἀσφαλέστερος δρόμος πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα εἶνε ὁ διὰ τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ καὶ τῆς Νοτίας Θαλάσσης, ὅπου οἱ πολυάριθμοι λιμένες τῆς αὐστραλιακῆς ἀκτῆς παρέχουν εὐπρόσιτα ἀγκυροβόλια μέχρι τῆς Νέας Ζηλανδίας. Αὐτὸν τὸν δρόμον ἔπαιρνε πάντοτε ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ κατὰ τὰ προηγούμενα ταξεῖδια του, αὐτὸ ἔκαμε καὶ τώρα. Ἐπειδὴ μάλιστα ἔπνεε σταθερὸς εὐνοϊκὸς ἄνεμος δὲν ἠναγκάσθη ν' ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπὸ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς, καί, ἀφοῦ ἐπέρασε τὰς νήσους τοῦ Πρασίνου Ἀκρωτηρίου, διώπτευσε τὴν νῆσον Ἀνάληψιν καὶ μετά τινας ἡμέρας τὴν Ἀγίαν Ἑλένην.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τοῦ ἔτους, τὸ πρὸς νότον τοῦ Ἰσημερινοῦ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἶνε γεμάτον ἀπὸ πλοῖα. Δὲν ἐπερνοῦσαν οὔτε σαρανταοκτὼ ὧραι, χωρὶς νὰ συναντηθῇ ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» εἴτε μὲ κανὲν ἀτμόπλοιον πλέον ὁλοταχῶς, εἴτε μὲ κανὲν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ στενόμακρα καὶ ταχύτατα μεγάλα σιδηρᾶ ἱστιοφόρα, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν νὰ συναγωνισθοῦν ὡς πρὸς τὴν ταχύτητα μὲ τὰ ἀτμόπλοια. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ κάθεται καὶ νὰ συνεννοεῖται διὰ τῶν σημάτων εἴτε μὲ αὐτὰ εἴτε μὲ ἐκεῖνα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ σκάφη ἐκεῖνα ἐνεφανίζοντο, ὑψωναν τὴν ἐθνικήν των σημαίαν, καὶ κατόπιν ἐξηφανίζοντο, δὲν εἶχαν δὲ οὔτε νὰ πάρουν οὔτε νὰ δώσουν ναυτικὰ νέα.

Ἀπὸ τὴν νῆσον τῆς Ἀναλήψεως, ἐνῷ διήρχετο μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς ἠπειρωτικῆς γῆς, ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» δὲν εἶδε παρὰ μόνον τὰς ἠφαιστειογενεῖς κορυφάς της. Ὅταν ἔφθασεν ἐν ὄψει τῆς Ἁγίας Ἑλένης, τὴν ἀφῆκε δεξιᾷ εἰς ἀπόστασιν τριῶν ἢ τεσσάρων μιλίων. Ἐξ ὅλου τοῦ πληρώματος, μόνος ὁ ἰατρὸς Φιλιὼλ τὴν ἔλεπε διὰ πρώτην φοράν, καὶ τὰ βλέμματά του δὲν ἠμπόρεσαν εὐκολα ν' ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς Ἀρτέμιδος, ἡ ὁποία δεσπόζει τῆς χαράδρας, ὅπου ἔμεινεν ἐξόριστος ὁ Μέγας Ναπολέων.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἀρκετὰ εὐμετάβολος, ἀλλ' ἡ διεύθυνσις τοῦ ἀνέμου, πάντοτε σταθερά, ἐβοηθοῦσε τὴν πορείαν τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον χωρὶς νὰ μεταβάλῃ τοὺς πρόποδας τῶν ἱστίων του, δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐλαττόνῃ ἢ ν' αὐξάνῃ τὰ πανιά του.

Οἱ ὀπτῆρες, τοποθετημένοι ὑψηλά, εἰς τὸ δίζυγον (κουρζέτο,) ἐκύτταζαν ἀγρύπνως τὴν θάλασσαν. Καὶ ὅμως, φάλαιναι δὲν ἐφαίνοντο πουθενά· ἔμεναν, φαίνεται, ἀκόμη νοτιώτερα, εἰς ἀπόστασιν μερικῶν ἑκατοντάδων μιλίων ἀπὸ τὸ Ἀκρωτήριον.

— Στὴν ὀργὴ πλοίαρχέ μου! ἔλεγεν ἐνίοτε ὁ βαρελᾶς, δὲν ἄξιζε τὸν κόπο νὰ μπαρκάρω, ἀφοῦ δὲν ἔχω καθόλου δουλειὰ στὸ καράβι...

— Ἔννοια σου... καὶ θἄρθῃ ἡ σειρά σου, τῷ ἐπανελάμβανεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Ἢ θἄρθῃ ἢ δὲν θἄρθῃ καθόλου, ἐπέμενε λέγων ὁ βαρελᾶς, ἐνῷ ἔσειε τὴν κεφαλήν του· μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θἄχουμε οὔτε ἕνα βαρέλι γεμᾶτο ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδίαν.

— Δὲν εἶνε ἀπίθανον αὐτὸ ποῦ λές, μάστρο - Καβιδουλῖνε, ἀλλὰ θά τα γεμίσωμεν ἐκεῖ ὅλα... Ἡ δουλειὰ δὲν θά σου λείψῃ, μεῖνε ἥσυχος!

— Εἶδα μιὰ φορὰ κ' ἕνα καιρό, πλοίαρχέ μου, ποῦ ἦσαν πλησμονὴ οἱ φυσητῆρες εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Ἀτλαντικοῦ...

— Ναί... δὲν λέγω ὄχι, — εἶνε ἀλήθεια τῶς ὅσον περνᾷ ὁ καιρὸς γίνονται ἀραιότεροι, — καὶ αὐτὸ πολὺ μὲ στενοχωρεῖ.

Ὀρθὴ ἡ παρατήρησις. Διότι οἱ ὀπτῆρες δὲν εἶδαν παρὰ δύο ἢ τρεῖς ἀληθινὰς φαλαίνας, — τὴν μίαν μάλιστα ἀρκετὰ ὀγκώδη. Δυστυχῶς, ἂν καὶ ἐνεφανίσθησαν πολὺ πλησίον εἰς τὸ πλοῖον, ἐβούτηξαν ἀμέσως εἰς τὸ νερόν, καὶ δὲν ἐφάνησαν πλέον. Τὰ κητοειδῆ ἐκεῖνα εἶνε προικισμένα μὲ τόσον ὑπερβολικὴν ταχύτητα, ὥστε δύνανται νὰ διανύσουν μεγάλην ἀπόστασιν ὑποβρυχίως πρὶν ἀναβοῦν πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Ἐκρίθη λοιπὸν περιττὴ ἡ καταδίωξις καὶ αὐτῶν.

Ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἔφθασεν εἰς τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος κατὰ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου. Πολλάκις, κατὰ τὰ προηγούμενα ταξεῖδία του, εἶχε προσεγγίσῃ ὁ πλοίαρχος Μπουρκὰρ εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὅταν ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἐπανέπλεεν εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ εἰς κανένα ἔμπορον τοῦ λιμένος ἐκείνου μέρος τοῦ φορτίου του. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν λόγος ἐπὶ τοῦ παρόντος ν' ἀγκυροβολήσῃ ἐκεῖ. Δι' αὐτὸ, τὸ τρίστιον παρέκαμψε τὴν μεσημβρινὴν ἄκραν τῆς Ἀφρικῆς, ἀφίνον τὰ τελευταῖά της ὑψώματα πέντε μίλια πρὸς τ' ἀριστερά.

Τὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος ὠνομάζετο ἄλλοτε ἀκρωτήριον τῶν Τρικυμιῶν. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἐδικαίωσε τὸ παλαιὸν ὄνομά του, ἂν καὶ εἰς τὸ νότιον ἡμισφαίριον ἦτο θέρος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἠναγκάσθη ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν μανίαν φοβερῶν ἀνεμοθυελλῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ σταθῇ τ ρ α β έ ρ σ ο. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐπωφελήθη τοῦ ἀνταρτικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον διευθύνεται πρὸς ἀνατολὰς πρὶν καμφθῇ εἰς τὰ πέριξ τῶν νήσων Κεργελέν, ἐξακολούθησε τὸν πλοῦν του ὑπὸ εὐνοϊκὰς συνθήκας.

Τέλος, τὴν 20 Ἰανουαρίου, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, εἰς ὀπτήρ, ὁ Πέτρος Καρδὲκ, ἐφώναξεν ἀπὸ τὸ δίζυγον τοῦ παροκέτου: — Στεργιὰ σταθέντο!

Τὸ στίγμα, τὸ ὁποῖον ὑπελόγισεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ἐδείκνυεν ὅτι εὑρίσκοντο εἰς τὸν ἑβδομηκοστὸν ἕκτον μεσημβρινὸν ἀνατολικῶς τοῦ μεσημβρινοῦ τῶν Πκρισίων, καὶ εἰς τὴν τριακοστὴν ἑβδόμην μοῖραν νοτίου πλάτους, δηλαδὴ εἰς τὰ πέριξ τῶν νήσων Ἀμστερδάμης καὶ Ἁγίου Παύλου.

Εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων ἀπὸ τῆς τελευταίας, ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ» ἀνεκώχευσεν. Αἱ φαλαινίδες τοῦ ὑπάρχου Ἐρτὼ καὶ τοῦ ὑποπλοιάρχου Ἀλλὸτ καθηρέθησαν καὶ ἀπεστάλησαν πρὸς τὴν ξηρὰν μὲ δίκτυα καὶ παραγάδια, διότι ἡ ἁλιεία εἶνε γόνιμος εἰς τὰ παράλια ἐκείνης τῆς νήσου. Πραγματικῶς τὸ ἀπόγευμα ἐπανῆλθον μὲ φορτίον ἀπὸ ψάρια πρώτης τάξεως καὶ ἀπὸ παγούρια ἐπίσης ἐξαίρετα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐκαλόφαγαν ὅλοι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν Ἅγιον Παῦλον, ἀφοῦ ἐλόξευσε πρὸς τὸν τεσσαρακοστὸν παράλληλον, ὠθούμενος δὲ ὑπὸ λαμπροῦ ἀνέμου μὲ τὸν ὁποῖον ἔπκιρεν ἀπὸ 70 ἕως 80 ναυτικὰς λεύγας τὸ ἡμερονύκτιον, ὁ «Ἅγιος Ἐνὼχ», τὴν πρωΐαν τῆς 15 Φεβρουαρίου, εὑρίσκετο ἔναντι τῆς νοτίας ἄκρας τῆς Νέας Ζηλανδίας.

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΟΙ ΚΟΥΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Εἰς τὴν Δανίαν. τὴν πατρίδα τοῦ βασιλέως μας, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολὺ ἀνεπτυγμένοι καὶ ἐξυπνότατοι. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ὑπάρχει κανὼν χωρὶς ἐξαίρεσιν — καὶ αἱ ἐξαιρέσεις, ὡς γνωστόν, κάμνουν ἰσχυρότερον τὸν κανόνα — εὑρίσκεται καὶ κατοικεῖ εἰς ἓν μέρος τῆς Δανίας, τὸ ὁποῖον λέγεται Ἰουτλάνδη, μία τάξις ἀνθρώπων τόσον ἀπλοϊκῶν, ὥστε ἡ μεγάλη ἀπλοϊκότης των καταντᾷ κουταμάρα.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ λέγονται Μόλβοι, καὶ ὑπάρχουν πολλὰ ἀνέκδοτα ζωγραφίζοντα τὴν ἀπλοϊκότητά των.

Μεταξὺ ἄλλων διηγοῦνται οἱ Δανοὶ διὰ τοὺς Μόλβους, ὅτι μίαν φορὰν ἐλησμόνησαν πῶς γίνεται ἕνα εἶδος ὡραίας δαντέλλας, τὸ ὁποῖον ἤξευραν πρὶν καὶ ἔκαμναν μὲ τὰ κοπανέλια. Ἔστειλαν λοιπὸν πρεσβείαν εἰς ἕνα ἄλλον τόπον διὰ νὰ εὕρῃ καὶ νὰ φέρῃ κάποιον, ὁ ὁποῖος νὰ τους διδάξῃ. Ἡ πρεσβεία ἔφερε δώδεκα γέρους, οἱ ὁποῖοι ἐγνώριζαν καλὰ τὴν τέχνην. Ἀλλὰ οἱ γέροι αὐτοὶ εἶχαν ὅλοι μεγάλα ἄσπρα γένεια, καὶ οἱ Μόλβοι ἐφοβήθησαν μήπως τὰ γένεια των μπερδευθοῦν μὲ τὴν δαντέλλαν. Ἐσκέπτοντο νὰ τους στείλουν πίσω, ὅταν ἕνας σοφὸς Μόλβος εὑρῆκε μίαν λύσιν: ἐπρότεινε καὶ ἔρραψαν δώδεκα σακκούλια, εἰς τὰ ὁποῖα οἱ γέροι ἔβαζαν τὰ γένεια των καὶ τὰ ἔδεναν εἰς τὸν λαιμόν των ὅσην ὥραν εἰργάζοντο!

Κανενὸς δὲν τοῦ ἔκοψε τὸ μυαλὸ ὅτι τὸ ἁπλούστερον ἦτο νὰ ὑποχρεώσουν τοὺς γέρους νὰ κόψουν λιγάκι τὰ γένεια των, τὰ ὁποῖα ἔπειτα, ἂν ἤθελαν, ἠμποροῦσαν νὰ τ' ἀφίσουν νὰ μεγαλώσουν...

★

Ἀκόμη ἀστειότεραι εἶνε αἱ ἱστορίαι των μὲ τὸν πελαργὸν καὶ μὲ τὸ χέλι.

Ἕνα καλοκαῖρι, ὅταν τὰ στάχυα ἐμεγάλωσαν καὶ ἦταν πολὺ ὑψηλά, οἱ Μόλβοι εἶδαν ἕνα πελαργὸν ὁ ὁποῖος ἐπήγαινεν εἰς τὰ χωράφια των καὶ ἐπεριπατοῦσε ἀνάμεσα στὰ στάχυα, διὰ νὰ πιάνῃ βατραχάκια καὶ νὰ τα τρώγῃ. Ἀνησύχησαν πολὺ μὲ αὐτὸ οἱ Μόλβοι, διότι ἐσκέφθησαν ὅτι αὐτὸ τὸ πουλὶ μὲ τὰ μακρυὰ πόδια θὰ τους ἔσπαζε πολλὰ στάχυα. Ἔκαμαν λοιπὸν συμβούλιον πῶς νὰ διώξουν τὸ πουλί, καὶ εἰς τὸ τέλος ἀπεφάσισαν νὰ ὑπάγῃ ὁ προεστὼς τοῦ χωριοῦ των εἰς τὰ χωράφια καὶ νὰ το διώξῃ. Ἀλλὰ καθὼς ἐξεκίνησε διὰ νὰ κυνηγήσῃ τ' ν πελαργόν, οἱ Μόλβοι παρετήρησαν ὅτι τὰ πόδια του ἦσαν πολὺ μεγάλα καὶ πλατύτατα, καὶ ἐσυλλογίσθησαν ὅτι ὁ προεστὼς θὰ ἔσπαζε μὲ τὰ πόδια του πολὺ περισσότερα στάχυα παρὰ ὁ πελαργός. Ἐκάθησαν λοιπὸν πάλιν καὶ ἔσπαζαν τὸ κεφάλι των διὰ νὰ εὕρουν τί νὰ κάμουν καὶ πῶς νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸν πελαργόν. Ἐπὶ τέλους ἕνας ἀπὸ τὸ συμβούλιον ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε τὴν σοφὴν γνώμην του:

— Διὰ νὰ μὴν πατήσῃ ὁ προεστὼς τὰ στάχυα, νὰ τὸν πᾶμε σηκωτὸν μέσα στὰ χωράφια!

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐπεδοκιμάσθη ἀπὸ ὅλους. Ἐπῆγαν λοιπόν, ἔδγαλαν μίαν καγκελλωτὴν θύραν ἀπὸ τοὺς στροφεῖς της, καὶ ἔβαλαν τὸν προεστὼτα νὰ καθήσῃ ἐπάνω. Τὸν ἐσήκωσαν τότε εἰς τοὺς ὤμους των ὀκτὼ ἄνδρες, τέσσαρες ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ τέσσαρες ἀπὸ τ' ἀριστερά, καὶ τὸν ἐγύριζαν μέσα εἰς τὰ χωράφια διὰ νὰ διώξῃ τὸν πελαργόν. Ὁ προεστὼς ἐκρατοῦσεν ἕνα καλάμι καὶ ἐφοβέριζε τὸ πουλί, ἕως ὅτου τὸ ἔκαμε νὰ πετάξῃ ἀλλοῦ.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ προεστὼς δὲν ἐπάτησε τὰ στάχυα μὲ τὰ μεγάλα καὶ χονδρά του πόδια, καὶ οἱ Μόλβοι ἔμειναν εὐχαριστημένοι. Δὲν πιστεύω νὰ ἔχετε τὴν περιέργειαν νὰ μάθετε ἂν οἱ ὀκτὼ ἄνθρωποι ποὺ τὸν ἐσήκωναν ἐπάτησαν μὲ τὰ δεκαὲξ πόδια των περισσότερα ἢ ὀλιγώτερα στάχυα...

★

Ἂς ἔλθωμεν τώρα εἰς τὸ χέλι.

Μιὰ χρονιά, οἱ ρέγκες τοῦ βαρελιοῦ ἦσαν πολὺ ἀκριβές, καὶ οἱ Μόλβοι δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀγοράζουν καὶ νὰ τρώγουν. Πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι οἱ ρέγκες τοῦ βαρελιοῦ ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν τροφὴν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἔκαμαν λοιπὸν πάλιν συμβούλιον διὰ νὰ εὕρουν πῶς νὰ ἐμποδίσουν τὴν ἀκρίβειαν τῶν ρεγκῶν εἰς τὸ μέλλον.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους των εἶπε τότε ὅτι, ἀφοῦ οἱ φρέσκες ρέγκες κάμνουν αὐγὰ καὶ πολυπλασιάζωνται μέσα στὸ νερό, δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ μὴν κάμνουν τὸ ἴδιον καὶ οἱ ἁλατισμένες. Ἐπρότεινε λοιπόν, ν' ἀγοράσουν ἅπαξ διὰ παντὸς ἕνα βαρέλι ρέγκες ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ νὰ ἀδειάσουν τὸ βαρέλι μέσα στὸ λιβάρι των, κ' ἔτσι νὰ ἔχουν τὸν χειμῶνα ἕνα σωρὸ ρέγκες, ἁλατισμένες καὶ ἕτοιμες, καὶ νὰ τρώγουν χωρὶς νὰ ἐξοδεύουν πεντάρα. Ἡ πρότασις ἐνεκρίθη παμψηφεί· τὸ βαρέλι ἠγοράσθη, καὶ οἱ ρέγκες ἐρρίφθησαν εἰς τὸ νερὸ διὰ νὰ γεννήσουν καὶ νὰ πολυπλασιασθοῦν.

Τὸν ἄλλον χρόνον, οἱ Μόλβοι ἐπῆγαν μὲ τὰ δίχτυα των νὰ πιάσουν τὲς ρέγκες· ἀλλά, ὅ,τι καὶ ἂν ἔκαμαν, δὲν ἔπιασαν οὔτε μίαν. Μὲ τὰ πολλά, ἔπιασαν ἕνα πολὺ μεγάλο καὶ παχὺ χέλι εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ δύχτια των, καὶ τὸ ἔδεσαν μέσα εἰς τὸν κουβᾶν.

Ἄμα εἶδαν οἱ Μόλβοι τὸ χέλι, ἐσκέφθησαν ἀμέσως ὅτι αὐτὸ ἔφαγε ὅλες τὲς ρέγκες τοῦ βαρελιοῦ κ' ἐπάχυνε ἔτσι. Τὸ ἐδίκασαν λοιπὸν καὶ τὸ κατεδίκασαν εἰς θάνατον. Ἀλλὰ πῶς νὰ το θανατώσουν; Ἤρχισαν πάλιν νὰ συζητοῦν, καὶ δὲν εὕρισκαν τίποτε. Ἐπὶ τέλους, ἔλαβε τὸν λόγον ἕνας γέρος Μόλβος, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευσε κάποτε νὰ πνιγῇ, καὶ ἀπὸ τότε τὸν εἶχε πιάσῃ φόβος καὶ τρόμος διὰ τὸ ἁλμυρὸ νερό. Ἐσυμβούλευσε νὰ πάρουν τὸ χέλι, νὰ το πάνε ἔξω εἰς τὸν ὠκεανὸν καὶ ἐκεῖ νὰ τὸ πνίξουν. Ἡ συμβουλὴ ἐθεωρήθη ἀρίστη· ἐπῆραν λοιπὸν τὸ χέλι μὲ τὴν βάρκα των καὶ ἐτράβηξαν ἀνοικτά, εἰς τὰ βαθειὰ νερά, διὰ νὰ πνιγῇ ἀσφαλῶς τὸ χέλι. Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ ὅπου ἔκριναν κατάλληλα τὰ νερά, τὸ ἐπέταξαν εἰς τὴν θάλασσαν. Τὸ χέλι ἐχάρηκε πολὺ ποὺ εὑρέθη πάλιν εἰς τὸ στοιχεῖόν του, καὶ ἀπὸ τὴν χαρά του ἐκουνοῦσε τὴν οὐρά του, καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὸ νερό. Ὁ γέρος Μόλβος εἶπε τότε εἰς τοὺς συντρόφους του:

— Βλέπετε τί τρομάρα ποῦ πῆρε; Τρέμει καὶ σπαράζει ἀπὸ τὸν φόβον του, καὶ σὲ λίγο θὰ πνιγῇ.

Καὶ ὅταν τὸ χέλι ἐχάθη ἀπὸ τὰ βλέμματά των, οἱ Μόλβοι ἔφυγαν εὐχαριστημένοι καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχαν πνίξῃ τὸ χέλι...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

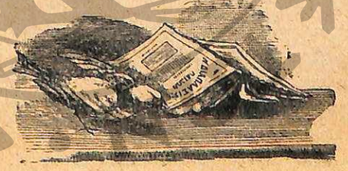

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'.

Ὦ ! δυστυχία !

Ἐνῷ ἐπηδοῦσε μὲ παραπολλὴν ὁρμὴν ἀπὸ τὸ κατάστρωμα τῆς «Ὠραίας Κικῆς» εἰς τὸν πρῶτον σκόπελον, ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης ἐσκούντησε μὲ τὸ πόδι του τὴν φρεγάταν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος . . . Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ κάμνει τὴν χαρὰν

« Τί δυστυχία ! »

τῶν ναυαγῶν ἀπελπισίαν. Δὲν ἔχουν πλέον τρόφιμα ! δὲν ἔχουν ἐνδύματα! δὲν ἔχουν ὅπλα ! δὲν ἔχουν στρατιώτας !

Τὸ πλοῖον παρασύρεται ἀπὸ τὸ ρεῦμα, καὶ χάνεται μετ' ὀλίγον πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ νησιοῦ. Πάει πιά ! δὲν θὰ τὸ ξαναϊδοῦν.

Καὶ ὁ Παυλῆς γίνεται σοβαρώτατος. Παραπάνω ἀπὸ κάθε ἄλλο, λυπᾶται ποῦ ἐχάθηκαν τὰ δύο καρβέλια μαζὶ μὲ τὸ καράβι.

Ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὸν κ. Μπέμπην, αὐτὸς εἶνε ἀπαρηγόρητος καὶ ὅλο φωνάζει :

—Κύριε Καραγκιόζη ! Καραγκιόζη!

Ἔκαμαν, ὡς φαίνεται, πολὺ ἄσχημα ποῦ ἄφισαν τὸν κύριον Καραγκιόζη μόνον του εἰς τὸ πλοῖον. Ὁ Μπέμπης τὸν ὑποπτεύεται, πῶς τὸ ἔκαμεν ἐπίτηδες, διὰ νὰ φάγῃ μόνος του ὅλα τὰ μπισκότα. Μόλα ταῦτα εἶνε καταλυπημένος, διότι συλλογίζεται τοὺς κινδύνους ποῦ ἔχει νὰ διατρέξῃ ὁ κύριος Καραγκιόζης.

Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης καὶ ἡ ναυαρχίνα πηγαίνουν λιγάκι παρέκει καὶ κάμνουν συμβούλιον. Τί δυστυχία ! Τί θὰ γίνουν ; Τί θὰ κάμουν; Ἡ ναυαρχίνα ἔχει τὰ μάτια της γεμάτα δάκρυα· προσπαθεῖ νὰ τὰ κρατήσῃ, ἀλλὰ αὐτὰ τρέχουν σιωπηλὰ ἐπάνω εἰς τὰ ὠχρὰ μάγουλά της. Συλλογίζεται τὴν καϊμένη τὴ μαμά της ποὺ την ἀγαπᾷ τόσο πολύ, καὶ τὸν μπαμπᾶ της ποῦ εἶνε τόσο καλός, καὶ τὴ γρηᾶ Παγώνα ποὺ την ἐμεγάλωσε στὰ χέρια της, συλλογίζεται καὶ τὴν καλὴ Μίς, καὶ μετανοεῖ τώρα, διότι δὲν τὴν ἐρώτησε πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ φύγῃ διὰ τὸν γῦρον τοῦ κόσμου.

Στρέφει φιλόστοργον βλέμμα πρὸς τὸν καϊμένον τὸν Μπέμπην.

Ὁ Γιαννάκης καὶ αὐτὴ ἁπλόνουν τὰ χέρια πρὸς τὸ μέρος του, καὶ ὁρκίζονται νὰ γίνουν αὐτοὶ πατέρας του καὶ μητέρα του. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ κ. Μπέμπης, τὸν ὁποῖον τὰ παιχνίδια τοῦ φίλου του Λουλοῦ ἔκαμαν νὰ λησμονήσῃ τὸν κύριον Καραγκιόζην ποῦ τῶσκασε μὲ τὴ βάρκα, παίζει εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ μαζὶ μὲ τὸν σκύλον ποῦ χοροπηδᾷ ἀπὸ τὴν χαράν του, διότι εἶνε ἐλεύθερος ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν.

— Εὐτυχισμένο παιδί ! λέγει ἡ δεσποινὶς Κικὴ βλέπουσα τὸ ἐξαδελφάκι της,—εὐτυχὴς ἡλικία, ποῦ δὲν σκέπτεσαι καὶ δὲν σὲ νοιάζει διὰ τὸ μέλλον !

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'. (Συνέχεια)

« Συλλογίζομαι ποῦ θά με βάλουν νὰ κοιμηθῶ. Τὸ σπίτι των εἶνε τόσον χαμηλό, ὥστε δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ δωμάτια ἐπάνω, ἐκτὸς ἂν εἶνε ἀκριβῶς ὑπὸ τὰ κεραμίδια. Κανεὶς δὲν ἐσκέφθη νὰ μου δείξῃ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἦτο προωρισμένον δι' ἐμέ. Ὅταν ἀνεχώρησα διὰ τὸ σχολεῖον, ἡ βαλίτσα μου ἦτο ἀκόμη καταγῆς εἰς τὸν διάδρομον, καὶ δύο μωρὰ ἐκυλίοντο ἐπάνω ἀπειλοῦντα νὰ σπάσουν ὅ,τι περιεῖχε μέσα.

« Ἀπὸ τὰ ἐννέα τέκνα τῶν Ἀπλεμπῆ, τὰ ἑξ μὲ συνώδευσαν ἕως τὸ σχολεῖον· τὰ τρία ἐξ αὐτῶν ἦσαν ὑψηλότερα ἀπὸ ἐμέ. Καθ' ὁδὸν συνηντήσαμεν ἕνα ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Οὐίξ, δὲν εἰξεύρω πλέον ποῖον ἀπὸ ὅλους, μέλλοντα μαθητήν μου καὶ αὐτόν. Ἐκάπνιζε, ἂν καὶ εἶνε μόλις δεκατριῶν ἐτῶν· μ' ἐκύτταξε δύο λεπτὰ τοὐλάχιστον πρὶν βγάλῃ τὸ καπέλλο του. Τῷ ἐχρειάσθη ὅλος αὐτὸς ὁ καιρὸς διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἤμουν δεσποινὶς ἢ κανένα κοριτσάκι. Θὰ ἐδίσταζε μάλιστα ἀκόμη περισσότερον ὥραν, ἂν δὲν μ' ἔβλεπε ταλαντεύουσαν τὸ κλειδὶ τοῦ σχολείου εἰς τὸν λιχανόν μου, ὅπως ἡ μὶς Ο' Νεῖλ, ὅταν ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἀλλοίμονον ! τί ἔχω ἀκόμη νὰ τραβήξω ἀπὸ τὸ κοντόν μου ἀνάστημα . . .

« Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σχολεῖον, μίαν ἐλεεινὴν παράγκαν, ὅπου τὰ παράθυρα φαίνονται ὡς νὰ ἐπετάχθησα εἰς τὴν τύχην, ἄλλα ἀπ' ἐδῶ καὶ ἄλλανάπ' ἐκεῖ, κανὲν εἰς τὴν ἰδίαν γραμμὴν μὲ τὰ ἄλλα· αὐτὰ ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικόν του. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐσωτερικόν του,—ἕνα μεγάλο τετράγωνον δωμάτιον ἀπὸ κόκκινα τοῦβλα, μιὰ σλουργιασμένη θερμάστρα, θρονία κατακομμένα ἀπὸ τοὺς σουγιάδες τῶν μαθητῶν, καὶ τοῖχοι γυμνοί, ἀσπρισμένοι μὲ ἀσβέστην. Ὅλα τὰ παιδάκια ἦσαν μαζευμένα εἰς τὴν θύραν· δὲν ἐπρόφθασα νὰ εἰσέλθω, καὶ ἀμέσως ὅλα ἔτρεξαν σωρηδὸν ὄπισθέν μου, καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὰ θρανία. Ὅλων τὰ βλέμματα ἐμὲ ἠτένιζαν, ἐνῷ ἔβγαζα τὸ ταμπάρο μου καὶ τὸ καπέλλο μου.

«Διὰ νὰ μὴν τὰ χάσω καὶ διὰ νὰ φανῶ ὅτι κάτι κάμνω, ἐπλησίασα πρὸς ἓν παράθυρον. Ἕνα μεγάλο λειβάδι στολισμένο μὲ μαργαρίτες καὶ μὲ χαμομήλια ἦτο ἁπλωμένον ἀπέραντον ἐνώπιόν μου. Ἕνα ποτάμι, τὸς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἐσκίαζαν μεγάλαι λεῦκαι, ἔρρεν ὀλόγυρα εἰς τὸ λειβάδι ἐκεῖνο, ἔλαμπε δὲ ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ὡς ἀργυρᾶ ταινία. Τὶ εὐτύχημα ! εἶχα τοὐλάχιστον ἐνώπιόν μου τὴν θέαν ἐκείνην διὰ νὰ εὑρίσκω ἀνοψυχήν ! Δὲν ἠξεύρω ὅμως διατὶ μὲ ἐκυρίευσεν ἓν εἶδος λύπης· μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀγριολούλουδα μοῦ ἐφώναζαν : « Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ λειβάδι χάνεται διὰ παντὸς ἡ παιδική σου ἡλικία. »

« Τὰ παιδία ἐκρυφομιλοῦσαν ὀπίσω μου· ἤκουσα ἕνα ἀγοράκι ποῦ ἔλεγεν εἰς ἕνα συμμαθητήν του : «Βάζω στοίχημα, νά της δώσω μιὰ μπουνιὰ θὰ την πετάξω κατὰ γῆς. » Εἶπα ἀπὸ μέσα μου : «Καρδιὰ καὶ γενναιότης ! εἶμαι μεγάλη τώρα πλέον, δὲν εἶμαι κοριτσάκι, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψω νὰ μοῦ πάρουν τὸν ἀέρα αὐτὰ τὰ μωρουδάκια. »

« Ἡ μικρούλα Φοίβη Κλόκ, ἕνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας τῆς Εὐρυδίκης, ἀλλὰ πιὸ κίτρινο παρὰ τὸ λεμόνι, ἦλθε καὶ μ' ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι.

« — Καλημέρα κυδία, μοῦ εἶπε τόσο χαριτωμένα, ὥστε δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ νὰ μὴν τὴν φιλήσω.

« Καὶ ἀμέσως τότε μ' ἐπερικύκλωσαν δέκα - δώδεκα ἀνθρωπάκια, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔτειναν τὰ ροδοκόκκινα μαγουλάκιατων, καί τα ἐφίλησα ὅλα μὲ τὴν σειρὰν καὶ τὰ ἐφιλοδώρησα μὲ μερικὲς καραμέλες ποῦ ἔτυχε νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὸ βάθος τῆς τσέπης μου.

« Ἡ μαμμά μοῦ εἶχε κάμῃ τόσας συ-

στάσεις « νὰ μήν τους δώσω θάρρος!» Ὡραίαν λοιπὸν ἀρχὴν ἔκαμνα...

« Οἱ μεγάλες μὲ ἐλοξοκύτταζαν καὶ τὰ ἀγόρια ἐσκοντοῦσε τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Ἔβγαλα τὸ ὡρολόγι μου.

« — Δεῖξέ μου τὸ βαπολάκι, μοῦ εἶπεν ἡ Φοίβη κ' ἐσκάλωσε ἐπάνω στὰ γόνατά μου διὰ νὰ το ἰδῇ. Ἦτο τόσον νόστιμη ὥστε μ' ἔπιασαν τὰ γέλια· ἀλλὰ εἶδα ὅτι αὐτὸ ἔκαμνε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ ἀκροατήριόν μου. Τὰ κρυφομιλήματα ἐδιπλασιάσθησαν, καί μου ἐφάνη ὅτι ἀνέγνωσα εἰς τὰ σωπτικὰ βλέμματα τῶν μικρῶν τὴν σκέψιν ταύτην: ὅτι θά με εἶχαν τοῦ χειριοῦ των.

« — Ἕως ἐδῶ καὶ μὴ παρέκει! ἐσκέφθην. Διὰ νὰ πληρωθῇ δὲ μέχρι χειλέων τὸ πικρόν μου ποτήριον, ἐνῷ ἡ θύρα ἔμενε μισοανοιγμένη, ἕνας σκύλος τοῦ δρόμου ἔχωσε μέσα τὴν ἄκραν τῆς μύτης του, καὶ ἕνα ἀγοράκι τοῦ ἐσφύριξε διὰ νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὴν αὔθουσαν τοῦ σχολείου. Ἐπρόφθασα ἐγκαίρως καὶ ἐπρόλαβα τὸ κακὸν ποῦ θὰ ἐγίνετο, ἂν ὁ σκύλος ἐτρύπωνε μέσα. Ἐσηκώθην ὡς νὰ μὴν ἦτο τίποτε, καὶ κλείουσα τὴν θύραν κατάμουτρα στὸ καϊμένο τὸ ζῶον, εἶπα εἰς τοὺς ὑπηκόους μου. :

« — Ἠλιδιά μου, ἦλθεν ἡ ὥρα· θὰ κάμωμεν τὴν προσευχήν.» Καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὴν θέσιν μου, ἐν τῷ μέσῳ ἄκρας σιωπῆς. Εἶχα προφυλάξῃ τὴν ἀνεξαρσίαν μου καὶ τὴν ἀξιοπρέπειάν μου, καὶ συγχρόνως εἶχα ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὸν ἀνόητον φόβον μου . . .

«Εἶχα εἰκοσιτρεῖς μαθητάς, δέκα ἀγόρια καὶ δεκατρία κορίτσια, ὅλα παιδάκια συμπαθέστατα, καλοφορεμένα καὶ ἔξυπνα. Ἕνα ἀπὸ τὰ κοριτσάκια εἶνε εὐμορφώτατον —τρέλλα ! Ὀνομάζεται Λούσῃ Πόουτ καὶ εἶνε ἐννέα ἐτῶν περίπου· ἤθελα νὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐβλέπατε τὰ μεγάλα της γαλανὰ μάτια, ποῦ εἶνε τόσον γλυκὰ καὶ ἥμερα σὰν τοῦ περιστεριοῦ, καὶ τὰ χρυσόξανθα σγουρὰ μαλλάκια της· καὶ ἔχει κάτι χαρακτηριστικά, κανονικώτατα, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου της εἶνε ἄπρο σὰν τὸ χιόνι· εἶνε σωστὸς ἄγγελος !

« Ἡ ὥρα ἄργησε νὰ περάσῃ ἐκεῖνο τὸ πρωΐ· ἐρώτησα ὅλους τοὺς μαθητάς μου πῶς ὀνομάζονται, καὶ ἐνέγραψα τὰ ὀνόματά των εἰς ἕνα μεγάλο βιβλίον· ἔβαλα τὰ μεγαλήτερα παιδιὰ ν' ἀντιγράψουν μίαν σελίδα, κατόπιν τοὺς ἔκαμα γραφὴν καθ' ὑπαγόρευσιν, ἐνῷ τὰ μικρὰ ἐδιάβαζαν τὸ ἄλφα - βῆτά των ἢ ἔγραφαν ἰδοτες. Ἀνέτρεψα τὸ μελανοδοχεῖόν μου, ἤκουσα τοὺς μαθητὰς καὶ τὰς μαθητρίας μου εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ μισὴν ὥραν ὡμίλησα διὰ τὸ μάθημα τῆς ἱστορίας, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀσχοληθοῦν τὸ ἀπόγευμα. Ἀλλὰ τὸ μεσημέρι δὲν ἀπεφάσιζε νὰ κτυπήσῃ· τί κρῖμα, νὰ τελειόνω τὴν ἐργασίαν μου ἄψε - σβύσε, ὅπως λέγει ἡ Ξένη ! . . Ἀπορῶ πῶς τὰ καταφέρνει ἐκείνη, ποῦ εἶνε τόσον ἀργοκίνητη. Γνωρίζετε ὅτι καὶ αὐτὴ ἀρχίζει σήμερον τὰς παραδόσεις της εἰς τὸ Ἰωχανέτον ;

« Εἶδα διὰ μίαν στιγμὴν τὸν κ. Ἀπλεμπῆ, ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὸ σπίτι του τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Δὲν φαίνεται κακὸς ἄνθρωπος, καθ' ὅτον ἠδυνήθην νὰ κρίνω ἀπὸ τὴν φυσιογνωμίαν του. Πῶς ἕνας ἐξυπνος ἄνθρωπος εἶνε δυνατὸν νὰ πίνῃ τόσον ὥστε νὰ καταστρέφῃ τὴν ὑγείαν του, τὴν ὑπόληψίν του καὶ τὴν οἰκογένειάν του ! Αὐτὸ ἐγὼ δὲν κατορθόνω νὰ το ἐννοήσω.

« Τὸ ἀπόγευμα, ἐπῆγε θυμάσια ἡ παράδοσις. Ἂν ἐξακολουθήσουν οὕτω τὰ πράγματα, θά σας εἰπῶ ὅτι ἐπέτυχα ἐπὶ τέλους τὸ κατάλληλον στάδιον. Ὄχι μόνον δὲν με στενοχωρεῖ τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίσσης, ἀλλὰ καί με διασκεδάζει.

Ἡ δευτέρα ἡμέρα.

« Ἐνῷ ἐπέστρεφα διὰ τὸ δεῖπνον χθὲς

« Ἐξ παιδάκια μοῦ ἔφεραν ἄνθη σήμερον τὸ πρωΐ. » (Σελ. 237, στ. γ'.)

τὸ βράδυ, ποῖον νομίζετε ὅτι συνήντησα, κυρία Φάγγ ; Τὸν κ. Εὐγένιον Πάλμερ ὅλον καὶ ὁλώτατον. Πρόκειται νὰ μείνῃ ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη εἰς τοῦ θείου του κ. Ἰωάθαν Οὐίξ (τόσον τὸ χειρότερον !) καὶ ἤρχισε νὰ μου ὁμιλῇ διὰ τὸ σχολεῖόν μου μὲ προστατευτικὸν τόνον. Ἀναμφιβόλως δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι εἶχε χρηματίσῃ ἐξεταστής μου· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔκαμνε κατάχρησιν τοῦ δικαιώματος, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὅπως μοί το ὑπενθυμίσῃ. « Μήπως ἐσκόπευα νὰ διδάξω ζωγραφικὴν εἰς τοὺς μαθητάς μου ; βοτανικήν ; φωνητικὴν μουσικήν ; Πρέπει τοὐλάχιστον· καὶ αὐτὸς θά μου δανείσῃ προθύμως βιβλία, ὑποδείγματα, ἴσως καὶ τὸ ἁρμόνιον τῆς θείας του.» Ἀφοῦ μου ἔκαμεν ἀκόμη κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πόσας ἐρωτήσεις, καὶ ἀφοῦ μου ἔδωσε μυρίας συμβουλὰς τῶν ὁποίων δὲν εἶχα καμμίαν ἀνάγκην, ἐσκέφθην νὰ τον ἐρωτήσω ἂν εἶχε κάμῃ καθηγητὴς εἰς κανὲν σχολεῖον. « Ἐγώ ; ποτέ, » μοῦ ἀπήντησεν. Διατὶ λοιπὸν μπερδεύεται εἰς τὴν ἐργασίαν μου; Φανταθῆτε ! εἶχε τὸ θράσος νὰ μου εἰπῇ κοντὰ στὰ ἄλλα ὅτι ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν μου, « θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ φύγῃ διὰ τὴν Γροιλλανδίαν παρὰ νὰ διδάσκῃ τὸ ἀλφάβητον εἰς κακομαθημένα παιδιά. » Δὲν εἶνε ἀνοίκειον νά μου ὑπενθυμίζῃ ἐκεῖνο τὸ ἀνόητον τηλεγράφημα ποῦ μου ἔστειλε πρὸ ἑνὸς ἔτους ;

«Εἶχα πολλὴν διάθεσιν νὰ τον στείλω ἀμέσως εἰς τοῦ θείου του· ἀλλὰ ἠναγκάσθην νὰ ὑποστῶ τὴν συντροφιά του ἕως τὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀπλεμπῆ. Τὸ βράδυ, ἡ Μέλισσα, ἡμεγάλη κόρη του, μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον ἦτο προωρισμένον, δι' ἐμέ, εἰς μίαν σοφίταν δηλαδὴ ὑπὸ τὴν ἀχυρίνην στέγην. Ἐκεῖ εἶνε τὸ δωμάτιον τῶν φιλοξενουμένων, τὸ ὡραιότερον τῆς οἰκίας.

Ἡ τρίτη ἡμέρα.

«Ὅλα βαδίζουν κατ' εὐχὴν· ἓξ παιδάκια μοῦ ἔφεραν ἄνθη σήμερον τὸ πρωΐ. Ὑποθέτω ὅτι ἤρχισαν νὰ μ' ἀγαποῦν, τὰ καλὰ ἐκεῖνα παιδάκια, κ' ἐγὼ τὰ ἀγαπῶ ἐξ ὅλης καρδίας, ἰδίως τὴν Λούσην Πόουτ, τόσον ὥστε φοβοῦμαι μήπως δεικνύω ἀπροκαλύπτως τὴν προτίμησίν μου καὶ ἀδικῶ τὰς συμμαθητρίας της. Τὰ ἀγαπῶ ὅλα τὰ παιδιά· ἀλλὰ τὰ μικρότερα μοῦ εἶνε προσφιλέστερα ἀπὸ τὰ ἄλλα. Ἂν εἶχα τὴν τόλμην, ἀντὶ νὰ τα κρατῶ κλεισμένα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, θά τα ἔστελνα νὰ παίζουν ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὰ βάζω καὶ κάμνουν γυμναστικὰς ἀσκήσεις διὰ νὰ ξεκουράζωνται· εἶνε τόσον κοπιαστικὸν διὰ τὰ παιδάκια νὰ μένουν τόσην ὥραν ἀκίνητα !

« Πάλιν συνήντησα τὸν κ. Πάλμερ, χθὲς τὸ βράδυ. Μὲ ἠρώτησε λακωνικῶς πῶς περνῶ. Τοῦ ἀπήντησα ὅτι εἶμαι πολὺ καλά, καί τον ἄφισα.

Ἡ τετάρτη ἡμέρα.

« Εἶμαι κατάπληκτος ἀπὸ τὴν διαγωγὴν τῆς Λούσης, ἐκείνης τῆς εὐμορφης μικρούλας, διὰ τὴν ὁποίαν σᾶς ἔχω ὁμι-

λήσῃ. Σήμερον τὸ ἀπόγευμα, ἐνῷ τὴν διέτασσα νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Φοίβην Κλὸκ τὸ βιβλίον πού της εἶχε πάρῃ, αὐτὴ ἄρχισε κυριολεκτικῶς νὰ οὐρλιάζῃ.

«Δὲν θέλω, δὲν θέλω! ἐφώναξε· δὲν μ' ἀρέσει ἡ Φοίβη Κλόκ, καὶ θά τη σκοτώσω! Κατόπιν δὲ ὥρμησεν ἐπάνω της καί τη; ἐγρατζούνιτε τὸ πρόσωπον, σὰν κακιὰ θυμωμένη γατίτσα.

Δὲν ἠμποροῦσα νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν· ἀλλὰ τὰ ἄλλα παιδάκια μοῦ εἶπαν ὅτι ἔτσι συνείθιζε· ἀντὶ νὰ εἶνε ἀγγελοῦδι, ἦτον διαβολόπαιδο· ἂν τολμᾶτε τοῦ λοιποῦ, ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὰ ὡραῖα πρόσωπα! Ἔπρεπε νά την τιμωρήσω, καὶ δὲν ἤξευρα πῶς. Ἐνθυμήθην ὅτι εἶχα ἕνα ψαλίδι στὸ συρτάρι μου, καὶ ἀντὶ νά της βάλω τιμωρίαν, τὸ ὁποῖον πιθανὸν δὲν θά την ἔμελε πολύ, τῆς εἶπα ὅτι ἀπεφάσισα νά της κόψω τὰ νύχια της, ἀφοῦ τὰ μετεχειρίζετο διὰ νὰ κάμνῃ τέτοια κακὰ πράγματα εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐσπάραζε τόσον δυνατά, ὥστε εἶπα εἰς δύο ἄλλα κοριτσάκια νὰ την κρατοῦν, τὸ ἕνα ἀπὸ δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀπ' ἀριστερά, ἐνῷ ἐγὼ τῆς ἔκοβα τὰ νύχια διὰ νὰ μήν το ξαναπάρῃ. Ἡ Λούση ἐφώναζε σὰν τὸ παγῶνι καὶ μὲ ἐφοβέριζε ὅτι θά με σκοτώσῃ. Αὐτὸ μοῦ ἔκαμε ζωηρὰν αἴσθησιν. Ἐφοβούμην μόνον μήπως περάσῃ κανεὶς καὶ ἀκούσῃ ὅλην αὐτὴν τὴν κοσμοχαλασιά. Δὲν εἶχα τελειώσῃ ἀκόμη, ὅτε ἤνοιξεν ἡ θύρα καὶ τὰ τρία μέλη τῆς ἐπιτροπῆς εἰσῆλθον. Ἐγελοῦσαν ἀπὸ μέσα των διὰ τὴν ἀμηχανίαν μου.

«Κάποιο βαρὺ παράπτωμα περὶ τὴν πειθαρχίαν, αἴ;— εἶπεν ὁ ἰατρὸς Πρέσκωτ.

«— Μάλιστα, κύριε, τῷ ἀπήντησα κοκκινίζουσα περισσότερον καὶ ἀπὸ τὴν παπαρούνα.

«Οἱ κύριοι ἐκεῖνοι εἶχαν ἔλθῃ διὰ νὰ ἐπιθεωρήσουν τὸ σχολεῖόν μου. Ὁ ἰατρὸς Πρέσκωτ ἐφάνη εὐγενέστατος. Δὲν ἐζήτησε νὰ γελάσῃ οὔτε μ' ἐμὲ οὔτε μὲ τοὺς μαθητάς μου, καὶ ἀφοῦ ἔκαμε διαφόρους ἐρωτήσεις δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ἀπηύθυνε μερικὰ ἐγκωμιαστικὰ λόγια εἰς τὰ παιδάκια ὡς καὶ εἰς τὴν δασκαλίτσαν των. Ἀκόμη νὰ συνέλθω ἀπὸ τὴν κατάπληξίν μου.»

["Επεται συνέχεια] ΚΙΜΩΝ ΑΔΚΙΔΗΣ

(Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς *Σοφίας Μάϋ*)

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ποτὲ μὴν ἀποκοιμᾶσθε ἐπὶ καθίσματος μὲ ὄρθιον τὸν θώρακα, ἢ στηρίζοντες τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός.

★

Μὴ καθαρίζετε τοὺς ὀδόντας σας μὲ βελόνας ἢ ἄλλα μετάλλινα ἀντικείμενα διότι φθείρεται ἡ ἀδαμαντίνη αὐτῶν οὐσία

(*Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»*.)

Η ΟΚΝΗΡΑ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΣ

(Σύγχρονος μῦθος)

Μία καπνοδόχος, ὑπερηφανευομένη διὰ τὴν ὑψηλὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατεῖχεν, ἐσκέφθη νὰ μὴν ἐκτελῇ πλέον τὸ καθῆκόν της.

—Ἐδῶ στέκομαι ἐγώ, εἶπε, σπουδαῖον καὶ ἀπαραίτητον μέλος τῆς οἰκίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκω. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξακολουθήτω καὶ νὰ κουβαλῶ ἔξω τὸν βρωμερὸν καπνόν, τὸν ὁποῖον οὔτε τὰ κούτσουρα τοῦ τζακιοῦ καταδέχονται νὰ κρατήσουν; Ποτέ!

Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀπόφασίν της, τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀντὶ νὰ τραβᾷ καὶ νὰ βγάζῃ ἔξω τὸν καπνόν, τὸν ἀφῆσε νὰ σκορπίζεται μέσα εἰς τὸ σπίτι, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πνίξῃ ὅλην τὴν οἰκογένειαν.

Ὁ οἰκοδεσπότης, ἀροῦ ἐξήτασε καὶ εἶδε ποῦ ἦτο τὸ σφάλμα, ἐγύρισε καὶ εἶπεν εἰς τὴν καπνοδόχον:

—Ἀφοῦ ἀρνῆσαι νὰ ἐκτελέσῃς τὴν ὑπηρεσίαν ποῦ σοῦ ζητοῦν, καὶ ἀφοῦ δὲν εἶσαι οὔτε κόσμημα οὔτε στολίδι τοῦ κτιρίου, δὲν θ' ἀργήσῃς νὰ ἐννοήσῃς ὅτι τὸ ἄχρηστον πρᾶγμα δὲν ἔχει καμμίαν θέσιν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον.

Ἐφώναξε λοιπὸν τοὺς δούλους του, καὶ τους ἔβαλε νὰ κρημνίσουν τὴν καπνοδόχον, καὶ εἰς τὴν θέσιν τῆς ἔκτισε μίαν ἄλλην, ἡ ὁποία ἦτο προθυμοτέρα καὶ ἐπιμελεστέρα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων της.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΜΠΑΡΜΠΟΥΝΙΑ

Εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης
τὰ μπαρπούνια θὲ νὰ πιάσῃς
μὲ τὰ δύχτια σου γερά.

Γιατὶ μὲ τ' ὡραῖο χρῶμα
τὸ πυρρὸ κ' ἀφράτο σῶμα
ζοῦνε 'στὰ βαθειὰ νερά.

Σὰν τάρνάκια ὅταν βοσκᾶνε
που μαζὶ-μαζὶ ὅλα πᾶνε
'ς τὸ λιβάδι χαρωπά,

ἔτσι βόσκουνε κοπάδια
'στὰ φυκόστρωτα λιβάδια
ὅλα των κοκκινωπά.

μὲ πτερά, σὰν δυὸ πανάκια,
ἄλλα δύο, σὰν κουπάκια
κι' ἕνα πίσω 'στὴν οὐρά.

Κι' ὅσα εἶν' ἀπὸ οἰκογένεια...
'στὸ σαγόνι τρέφουν γένεια,
μπαρμπετόνια σουβλερά,

κι' ἀπὸ αὐτὸ τὸ γνώρισμά των
ἔχουν πάρῃ τόνομά των:

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τὴν πρωτοχρονιὰν τοῦ 1902:

Ἀκρίτας: — Κάτι μεγάλο κακὸ θὰ συμβῇ αὐτὸ τὸ χρόνο.

Μεσολογγιτάκι: — Γιατί;

Ἀκρίτας: — Γιατὶ ἡ πρωτοχρονιὰ πέφτει Τρίτη.

Μεσολογγιτάκι: — Καὶ τί θὰ ἔλεγες, ἂν ἡ πρωτοχρονιὰ ἔπεφτε εἰς τὰς 13;

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠλεκτρικοῦ Σπινθῆρος

* * *

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* ἔχασε μίαν ἡμέραν τὸν δρόμον. Ὁ εὐρὼν αὐτὸν Ἀστυφύλαξ τὸν ἐρωτᾷ:

— Ποῦ κάθεστε, παιδί μου;

— Στὶς καρέκλες καὶ στοὺς κανάπέδες, κύρ Ἀστυφύλακα.

Ἔστάλη ἀπὸ τὸ Ἀεροπλοῖον τοῦ Βυθοῦ.

* * *

Εἰς τὴν ἐκδρομὴν τοῦ Κουβιοκεφαλάκι καὶ Κοκορόμυαλου, ἔλαβε μέρος καὶ ἡ δεσποινὶς Παρουτῶν. Ὅταν λοιπὸν ἤκουσεν ὅτι αὐτοὶ ἐπῆραν γαϊδουράκια, ἐκραύγασε:

— Κ' ἐγὼ θὰ ἐπιβῶ . . . *ὀνίσκου!*

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀταδυμίου Ρόδου.

* * *

Εἰς τὸ Φάληρον, ὁ Παντελάκης κυττάζει πολλὴν ὥραν τὸν ὁρίζοντα. Ἔπειτα ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του:

— Μπαμπᾶ, πῶς μποροῦν τὰ πλοῖα καὶ περνοῦν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανό, εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐγγίζει ὁ οὐρανὸς τὴ θάλασσα;

Ἔστάλη ὑπὸ Ἰφιγενείας Π. Καφωπούλου

* * *

Γίνεται λόγος διὰ κάποιον ὡρολόγιον τῆς Ἐκθέσεως, τὸ ὁποῖον κάθε ὥραν ρίπτει μίαν πιστολιάν.

Καὶ τὸ *Πράσινο Χαβιάρι*:

— Ἀναμφιβόλως, γιὰ νὰ σκοτώνῃ τὶς ὥρες του.

Ἔστάλη ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Χαιρωνείας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ «ΔΡΑΓΑΤΣΕΟΝ»

Θεωρῶ καθῆκόν μου νὰ συστήσω τὸ νέον ἐκπαιδευτήριον, τὸ ὁποῖον ἱδρύεται ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς Σεπτεμβρίου ἐν Πειραιεῖ. Καὶ τὸ θεωρῶ καθῆκόν μου, διότι ὁ ἰδρυτὴς καὶ διευθυντής του, ὁ κ. Ἰάκ. Χ. Δραγάτσης, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐξοχωτέρους παιδαγωγούς, τοὺς ὁποίους ἔχομεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καθηγητὴς καὶ Γυμνασιάρχης ἐπὶ εἰκοσιπενταετίαν, διέπλασε χιλιάδας Ἑλληνοπαίδων καὶ ἀπεκόμισε τὴν πολύτιμον ἐκείνην πεῖραν, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ νέου του ἱδρύματος. Διὰ τοῦτο εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ «Δραγάτσειον» εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς θὰ καταλάβῃ περιφανῆ θέσιν μεταξὺ τῶν ἰδιωτικῶν Ἐκπαιδευτηρίων καὶ θὰ ἔχῃ μαθητὰς ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Μαγευτικὸν Δάσος (Γ. Β) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω, διότι τὸ πρῶτον ποῦ ἤθελες δὲν ἦτο ἐλεύθερον. Σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας.

Σρίγγλα (Γ★+) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές, ἐκτὸς τῆς περὶ Ἀλληλογραφίας, ἡ ὁποία ὑπάγεται εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας. Τὸν Σκυλλάνθρωπον τῆς Ἐκθέσεως δέν τον εἶδα, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω καμμίαν ἰδέαν.

Μόνωσις, [5Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν. Ἀλήθεια ἔκαμες ἕξη μῆνες σωστοὺς νὰ

που γράψῃς, ἀλλὰ δικαιολογεῖσαι τόσον καλά, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ τίποτε. Γράφεις διὰ πολλὰ πράγματα καὶ δὲν εἰμπορῶ νὰ σου ἀπαντήσω εἰς ὅλα. Αὐτὸ ποὺ μου προτείνεις ὡς νέον διὰ τὰς Πληροφορίας, αὐτὸ ἔκαμνα ἕως τώρα: ἐσταχυολογοῦσα τὰς καλλιτέρας καὶ ἀπηγόρευα τὰ παράπονα. Καὶ ὅμως ὅλοι παρεπονοῦντο, ἐνῷ τώρα, μετὰ τὴν κατάργησιν, δὲν παραπονεῖται κανείς.

Τὸ κοριτσάκι τοῦ κ. Φαίδωνος. *Μεγαλοπρεπὴς Φύσις*, εἶνε πολὺ καλά. Τὴν περασμένην Κυριακὴν εἴχομεν καὶ τὰ βαπτίσια. Τὸ ἐβάπτισεν ὁ Θεός τοῦ κ. Ν. Παπαδόπουλος καὶ τὸ ὠνόμασεν Δίκατερίνην.

Χαρὰ στὴν ὑπομονή σου, *Ποῖος Εἶμαι* [5Ε], τοῦ κατώρθωσες νὰ μετρήσῃς τὰ Εὔσημα τοῦ 1902 καὶ νὰ βγάλῃς τ' Ἀποτελέσματα, ὅπως θά το κάμῳ μεθούριον ἐγώ. Καὶ διατί; Διότι δὲν σε ἄφινε νὰ ἡσυχάσῃς τὸ τρόπαιον τοῦ *Ἀσπροποταμίτου* καὶ τῆς *Βροντῆς τοῦ Διός*. Χαριτωμένα καὶ τὰ ἄλλα ποὺ μου γράφεις· ἐγέλασα πολύ.

Εὐχαριστῶ ἐκεῖνον ποὺ μου ἔστειλεν ἓν εἰκονογραφημένον δελτάριον ἀπὸ τὴν Ὀδησσόν. Ἀλλὰ διατί δὲν ἔγραψε καὶ τόνομά του; Θὰ εἶχε μεγαλητέραν ἀξίαν δι' ἐμέ.

Ξενιτευμένη Τραπεζουντία, πολὺ μ' ἐχαροποίησεν ἡ εἴδησίς σου. Σὲ παρακαλῶ νὰ διαβιβάσῃς τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου εἰς τὴν ἐξαδέλφῃ σου καὶ ἀγαπητήν μου φίλην *Πολυξένην Ι. Κλωστσίδου*, διὰ τοὺς εὐτυχεῖς της ἀραβῶνας

Ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γ ωρίσω καὶ προσωπικῶς εἰς τὸ Γραρεῖόν μου τὴν ἀγαπητήν μου φίλην *Ἀθῆναν Καρδίαν*. Τὴν ἐγνώριζα ἀπὸ τὰς ἐπιστολάς της, καὶ ἡ λαμπρὰ ἰδέα τὴν ὁποίαν εἶχα σχηματίσῃ περὶ αὐτῆς, ἐπεσφραγίσθη διὰ τῆς παρουσίας της.

«Ἔξοχα τὰποτελέσματα τοῦ Β' Διαγωνισμοῦ Ξεσποθώματος, — μοῦ γράφει ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* [ΕΕ] εἰς μίαν, ὡς πάντοτε ὡραίαν, ἐπιστολήν του —Μεγάλη μερὶς φίλων σου εἰσηγράσθη μετὰ θάρρους κ' ἐπιμονῆς καὶ προσέθεσεν εἰς τὸν κύκλον μας τρεῖς καὶ πλέον ἑκατὸ τάδας νέων συνδρομητῶν. Εἴθε οἱ σήμερον ξεσπηθώνοντες νὰ μιμηθῶσι τοὺς προκατόχους των καὶ νὰ εὐοδώσωσι τὶ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον!»

"Ἔχουν συσσωρευθῆ πάλιν τρεῖς ἐκτενεῖς ἐπιστολαὶ τοῦ *Διαβόλου Ἑσπερινοῦ* [6Ε], ἐκείνη εἰς τὴν ὁποίαν πραγματεύεται ἕνα ζήτημα τελοσοφικὸν «γιατὶ ζοῦμε;» — ἡ ἄλλη, εἰς τὴν ὁποίαν διηγεῖται ἓν περιστατικὸν παρόμοιον μὲ τὴν ἱστορίαν «Πνεύματα καὶ Γαγάρες», —καὶ ἡ τρίτη, ὅτου μοῦ περιγράφει τὴν διασκέδασίν του μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*. Τὰ ἀνέγνωσα μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν καὶ πολὺ ἤθελα νά σας ἔδιδα μίαν ἰδέαν δι' ὅλας, — ἀλλὰ ποῦ τόπος καὶ καιρός.

Βεβαίως, *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας*, καὶ ὁ ἀσθενὴς καὶ ὁ ὁδοιπόρος δὲν ἔχουν ἁμαρτίαν, — ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ὁ ἀσθενής. Κάμνεις πολὺ καλὰ ποῦ ἐνθυμεῖσαι ἀπὸ τὸ περασμένα μόνον τὰ εὐχάριστα, καὶ ρίπτεις εἰς τὴν λήθην τὰ δυσάρεστα. Πολλοὶ θὰ ἦσαν εὐτυχέστεροι ἂν ἠμποροῦσαν νὰ κάμουν τὸ ἴδιον. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς ἐξετάσεις σου καὶ σε παρακαλῶ νά μου γράφῃς συχνά.

«Ὑπανδρευθεῖσα, ἀναχωρῶ μετὰ τοῦ συζύγου μου Ἀντωνίου Παπαγεωργίου, ὅθεν παρακαλῶ τὸ φύλλον νὰποστέλλετοι τοῦ λοιποῦ εἰς Πάτρας.» Ποία μοῦ γράφει τὰ εὐχάριστα αὐά; Ἡ ἀγαπητὴ φίλη μου *Φροῦδον Ὄνειρον*. Τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου! — Βαπτίσια, ἀρραβῶνας, γάμους, ἀπ' ὅλα ἔχομεν εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον. Μόνον τὰ κουφέτα λείπουν.

Σπίνε [ΕΕ] δὲν ἤξευρα ὅτι τραγουδεῖς τόσον γλυκά... Ἐννοῶ τὰ ποιηματάκια σου τὰ ὁποῖα, ἀναλόγως τῆς ἡλικίας σου, μοῦ ἐφάνησαν ὡραῖα. Καὶ ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε, προπάν ων διὰ τὸ ἀνέκδοτον τοῦ ταξειδίου. Τώρα ἐλπίζω ὅτι δὲν εἶσθε πλέον «ἄγρια παιδιά». Αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν, ἔ;

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλλάξουν: ὁ *Ζαχαρένιος Ἄνθρωπος* μὲ τὸ *Φρούριον Μονεμβασίας*. *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Λόρδον Κίτσενερ*, *Τύλλον Ὀστίλλιον* καὶ *Δωρητὴν Ὀνείρων*— τὸ *Ἐνδόξον Μεσολόγγιον* μὲ τὸν *Βίκτωρα Οὐγκώ*— ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ τὴν *Τζιριτζάντζουλαν* καὶ *Ζαππίδα*— ὁ *Πίθηκος τοῦ Βορνέου* μὲ τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον* καὶ *Ζαππίδα*— ὁ *Ἱππότης τοῦ Μεσαίωνος* μὲ τὴν *Κωπηλάτιδα Κύθνου*, *Δροσούλαν τῆς Ὄσσης*, *Σκληρὸν Βράχον*, *Τράταν τοῦ Εὐρίπου* καὶ *Κελαϊδίστραν*— ἡ *Λάτρις τῶν Ἀστέρων* μὲ τὸν *Τυδέα*, *Τρεμοσθῦνον Ἀστέρι* καὶ *Κεντρί*— τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμὶ* μὲ τὸ *Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον*, *Ρωβιησῶνα τῶν Αἰθέρων* καὶ *Ρομαντικὸν Κυνηγόν*— τὸ *Φίλημα τοῦ Κύματος* μὲ τὴν *Κέδρον τοῦ Λιβάνου*, *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς*, *Ἄγγελον Αὐγερινόν*, *Ἐρυθρὸν Νέφος* καὶ *Κάρμεν Σύλβα*— ὁ *Μεγιστεὺς* μὲ τὴν *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Λαϊδιμένην Βοσκοπούλαν*, *Ἀδραν τοῦ Πηλίου*, *Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου* καὶ *Σμυρνιωτάκι*— ὁ *Ἠλεκτρικὸς Σπινθὴρ* μὲ τὸ *Μεσολογγιτάκι* καὶ *Κόκκινο Αὐγό*— ἡ *Κίτρινη Μάσκα* μὲ τὸν *Τυδέα*, *Πρίγκιπα τῶν Ἀθηνῶν*, *Χαλκιδέα Δημοκοντόρον*, *Κεντρὶ* καὶ *Κρητικὸν Κάσταρον* — ὁ *Δωρητὴς Ὀνείρων* μὲ τὸν *Πυρεσοπώλην*, *Μικρὰν Βιολίσσραν*, *Μικρὸν Ποιητὴν*, *Χρυσοῦν Ἀστέρα* καὶ *Κὺρ Μέντιον*— ἡ *Μελιχρὰ Λακτὶς* μὲ τὸ *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν Θετταλίδα Καλλιτέχνιδα*, *Ἀγνὸ Περιστεράκι* καὶ *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*— ὁ *Λάτρις τῆς Δήμητρος* μὲ τὴν *Μεγαλοπρεπῆ Φύσιν*, *Ροδίαν Κυνηγέτιδα*. *Ἀγωνιῶσαν Ψυχὴν* καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*— τὸ *Ἄνθος Ἐλπίδος* μὲ τὸν *Μελλοντα Διπλωμάτην*, *Μέλλοντα Ναύαρχον*, *Φίλημα τοῦ Κύματος*, *Πενθοῦσαν Καρδίαν* καὶ *Φέρε-Δόσε*— τὸ *Ἀράκι τοῦ Βουνοῦ* μὲ τὸν *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς*, *Ζουλέϊκαν*. *Ἱππότην τοῦ Μεσαίωνος*, *Κόκκινο Αὐγὸ* καὶ *Ριγολέττον*· - ἡ *Διονυσιὰς Πηγὴ* μὲ τὴν *Εἰλικρινῆ Φιλίαν*, *Καλῶς Ὥρισες* καὶ *Εὐαίσθητον Ψυχήν*— ἡ *Μαργαρίτα τοῦ Φάουστ* μὲ τὴν *Ροδοστεφανωμένην Ἄνοιξιν*, *Ριγολέττον*, *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* καὶ *Σελληνοφώτιστον Νύκτα*— ὁ *Νιαγάρας* μὲ τὸ *Τρελλὸ Ναυτάκι*, *Ἀταβύριον Ρόδου*, *Κόραλον*, *Ὀφέλτιον Τροβαδίτην* καὶ *Σὶρ-Λὰ-Φαλοιάζ*— ἡ *Δρῦς τοῦ Παρνασσοῦ* μὲ τὸν *Βοσκὸν τῆς Ἐρήμου*, *Βασιλίδα τῆς Ἐρήμου*, *Ἀνθέλλιον τῆς Ἐρήμου*, *Νεράϊδαν τῶν Δασῶν καὶ Σπίθον Τίναν* — ὁ *Ἰσθμὸς τοῦ Παναμᾶ* μὲ τὴν *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα*— ἡ *Κυρία μὲ τὰς Καμελίας* μὲ τὴν *Δούκισσαν τῶν Σαλώνων*. *Πνεῦμα Ἀντιλογίας*, *Λευκὴν Ἀκακίαν*, *Μέλλοντα Διπλωμάτην* καὶ *Πάλλουσαν Καρδίαν*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς Μικρῶν Μυστικῶν, ἂν δὲν ἀνταποδώσουν πρῶτα διὰ τοῦ *Γραφείου μας* τὰ ὀφειλόμενα.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ροδίαν Κυνηγέτιδα* (χαίρω διὰ τὰς προόδους τοῦ Συλλόγου σας) *Λέοντα τῶν Ἰνδιῶν* ([Ε] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς πατρίδος σου· τὸ Π. Πνεῦμα καλόν.) *Λάτριδα τοῦ Ὁραίου* (τὸ ἔστειλα!) *Ἀρίωνα τὸν Μηθυμναῖον* (ἔδωσα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα τὴν ἐπιστολήν σου, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπεν ὅτι δὲν εἶνε ἁρμόδιος νὰπαντήσῃ εἰς τοιοῦτον ζήτημα·) *Ὀλύμπιον Ἀγῶνα* (τί νὰ τας κάμω τὰς Ἀσκήσεις; δὲν εἶπα δὲν δέχομαι, παρὰ ὅταν ζητήσω; διατὶ δὲν διαβάζεις τὸν ὁδηγόν:) *Κερδῶον Ἐρμῆν* (σὲ συγχαίρω διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα· ἡ ἀλληλογραφία τώρα εἶνε ὀλιγωτέρα, διότι οἱ περισσότεροι φίλοι μου ταξειδεύουν ἢ λείπουν εἰς ἐξοχάς, καὶ γράφουν ἀραιότερα·) *Κόκκινο Αὐγὸ* ([ΕΕ] διὰ τὴν περιγραφὴν τῆς «παραμαίλλου τοποθεσίας»·) *Χαρούμενην Καρδούλαν* (δὲν πιστεύω νἀργήσῃς καὶ πάλιν νά μου γράψῃς· ἡ γάτα ὑπάρχει ἂν δὲν σὲ εἶδες, τί παιεῖ ὁ ποντικός;) *Ζουλέϊκαν* (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως· ἔλαβες, πιστεύω, τὴν ἐπιστολήν του·) *Γάτον τῆς Ἀνατολῆς* ([ΕΕΕ] διὰ τὴν εὐγενεστάτην καὶ εἰκονογραφημένην ἐπιστολήν· ὡραιότατα καὶ τὰ Παιδ. Πνεύματα, ἀλλὰ θὰ τα ἐπροτιμοῦσα γραμμένα εἰς χωριστὸν χαρτί·) *Ναυαγὸν τῆς Κυνθίας*, *Νιαγάραν* ([ΕΕ] καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σου μοῦ ἤρεσεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἐκδρομή, εὖγε·) *Ἀγωνιῶσαν Ψυχήν*, *Πλοῖον τοῦ Δουνάβεως* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραιοτάτην μακεδονικὴν ἐπιστολήν σου, καθὼς καὶ διὰ τὸ ποίημα, τὸ ὁποῖον μὲ συνεκίνησε·) *Θεόδωρον Α. Δεσύλλαν*, *Πεπρωμένον* (ἔστειλα·) *Σκληρὸν Βράχον* (ὁ ὁποῖος μοῦ στέλλει χαιρετισμὸν διὰ δελταρίου ἀπὸ τὸ Ἀμβοῦργον·) *Ἰσθμὸν τοῦ Παναμᾶ*, *Μεσολογγιτάκι* (ἔχει καλῶς·) *Δρῦν τοῦ Παρνασσοῦ* (βραβεῖον ἔστειλα· βεβαίως ἡ θέλησις τὰ πάντα κατορθόνει·) *Λουλοῦδι τῆς Καρδιᾶς* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι τὰ «Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνου» θὰ σου ἀρέσουν πολύ, καὶ περιμένω τὰς πρώτας ἐντυπώσεις·) *Μαργαρίταν τοῦ Φάουστ* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά) *Διονυσιάδα Πηγὴν* (τὸ ἔστειλα· πολὺ ὡραῖον τὸ Π. Πνεῦμα·) *Ἀταβύριον Ρόδου* ([ΕΕΕ] διὰ τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Ἀθηναϊκῶν Μουσείων·) *Ἀεράκι τοῦ Βουνοῦ* (εἶνε ἄξιον δημοσιεύσεως· σοῦ ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες· τώρα περιμένω καὶ . . τὴν ἐφημερίδα·) *Ἄνθος Ἐλπίδος*, *Ὀφέλτιον Τροβαδίτην* (τὰ αἰνίγματα ἀπαράδεκτα, διότι τὰ ἔστειλες παρὰ τὸν Κανονισμόν, καὶ δεύτερον διότι ὅλα εἶνε γνωστά, ἐνῷ ἐγὼ θέλω πρωτότυπα· βλέπεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἰμπορῶ νὰ σ' εὐχαριστήσω·) *Στέφανον Παντελίδην* (ἔστειλα· χαίρω πολὺ πού σου ἀρέσουν τόσον τὰ δημοσιευματά μου· φίλησέ μου καὶ τὸν μικρόν ἀδελφόν σου·) *Λάτριν τῆς Δήμητρος*, *Μελιγὸν Ἀκτῖνα* (ἔστειλα·) *Χειμωνιάτικον Ἥλιον*, *Ὀβελίσκον τῆς Κλεοπάτρας* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἡγεμόνα τοῦ Φωτὸς* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Μεγισέα*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 Ἰουλίου, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ "ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 14 (οἱ ἑξῆς: **4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23**) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δρχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φρ. γκον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 8 (οἱ ἑξῆς: **1, 3, 8, 9, 12, 13, 14, 24**) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ **10**ος πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. **3**. — Χρυσόδετος φρ. **6**.

ΤΟΜΟΙ 4: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901 καὶ 1902 ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. **10**.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Σεπτεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακίδλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

377. Λεξίγριφος.

Μεγάλον ποιητὴν
Καθεὶς θὰ φανερώσῃ,
Ἂν φθόγγον μουσικὸν
Μὲ μέλος του ἑνώσῃ.

Ἐσταλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου.

378. Συλλαβόγριφος.

Τρία γράμματα ἂν ἑνώσῃς
Μ' ἕνα ἐπίρρημα κοινόν,
Τί ἡ ἕνωσις θὰ κάμῃ . . .
Ρώτησε τὸν οὐρανόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυκλαμιᾶς.

379. Μεταγραμματισμός.

Βγάλε χῖ καὶ βάλε μῖ
Καὶ θὰ ἰδῆς εἰς τὴ στιγμή,
Τοῦ γλυκοῦ νεροῦ τὸ ψάρι
Γλύκαν ἄφθονη νὰ πάρῃ.

Ἐστάλη ὑπο τοῦ Ἀρχαίου Ἕλληνος

380 Αἴνιγμα

Ὄνομα τάρσενικόν μου,
Λίθου ὅμως ἐκλεκτοῦ,
Ἄνθους δὲ τὸ θηλυκόν μου
Τῶν ὡραίων τοῦ ἀγροῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νέφους.

381. Κυβόλεξον.

Κ ★ ★ ★
★ Γ ★ ★
★ ★ Φ ★
★ ★ ★ Ρ

Ἐστάλη ὑπο τῆς Θελπούσης.

382. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ὁ Μίμης ἠρώτησε τὸ Μαντεῖον τί πρέπει νὰ κάμῃ διὰ νὰ πάρῃ καλὸν βαθμὸν εἰς τὰς ἐξετάσεις Τὸ δὲ Μαντεῖον τοῦ ἔδωκε τὴν ἑξῆς ἀσαφῆ ἀπάντησιν: «Νὰ φάγῃς πρέπει μέλι ἀπὸ τὸν Ὑμηττόν!»

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρέα Π. Κυκκόνη.

383 Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν πτηνόν:

1. Ἐργαλεῖον κοινότατον. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3. Πτηνὸν θαλάσσιον. 4, Πόλις ἰταλική. 2, Πτηνὸν νυκτόβιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρυτίλου.

384. Φωνηεντόλιπον.

ο - ε - ευκ - ουο - η - ε-α - αεη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τριπτολίμου.

385. Γρῖφος.

θ
θ θ
τις — Μ
θ θ
οπ
θ θ
θ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐριεβώδους Νυκτός.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 18 καὶ 19

225. Πέρυσιν (περί, σύν.) — 226. Πάνθηρ-ἄνθη. — 227. Ἀνδρὸς — Ἄνδρος.

228. ΙΟΣ ΝΥΝ ΣΟΛ
Ο Υ Ω Ο Ο Ε
Ξ Ρ Φ Μ Ξ Ρ
Α Ο Ι Ο Α Ο
Π ΣΟΣ ΣΥΝ Σ

229. Γραμματοκιβώτιον. — 230. Κόρακας κοράκου μάτι δὲν βγάζει. — 231 *οοι-ειου* (Οἰνόμακος, Οὐρανία, Ἰάσων, Ἐγκέλαδος, Ἴδη, Ὄλυμπος, Ὑάκινθος.) = *Νόμοις πείθου.* — 232. Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ — 233. Διαίρει καὶ βασίλευε. — 234. Ἔδυσεν ὁ ἥλιος.

235. Ρώμη (ρῶ, μῖ.) — 236. Ρόδος-ὀδός. — 237. Κώνωψ-κῶνος. — 238:

ΠΙΣΙΔΙΑ
ΣΠΕΤΣΑΙ
ΙΤΜΣ
ΔΕΣΜΙΟΣ
ΙΑΟΟ
ΑΜΙΣΣΟΣ

239—240. 1. *Ἀτμός.* ἀρμός, ἀργός. Ἄργος, ἄγος, πάγος. Πάρος, πόρος, ὅρος ὅτος, νόσος, Νέστος, *νέφος*, 2, *Νέφος*, Νέσσος νόσος, ὅσος, ὅρος, κόρος, κότος, κρότος, κρότον, κρότων, κροτῶν, βροτῶν, βροχῶν. βροχήν, *βροχή*. — 241. Ἄννα (α = 1 ν = 50.) — 242. ΠΑΡΥΣΑΤΙΣ (Ἄπις, ριπίς, ὑάς, σαύρα, τρίς. ἴασπις.) — 243. ΑΙΔΙΑ, ΝΕΡΩΝ, ΑΔΑΝΑ, ΦΩΚΙΣ (ΑΝΑΦη, ΙΕΔΩ, ΑΡΑΚυνθος, ΙΩΝΙα, ΑΝΑΣΤάσιος.) — 244. Πλοῦτος κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπηρέτης ἐστίν. — 245. Ἡ Σινώπη εἶνε πατρὶς τοῦ Διογένους.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον Ἀθηνῶν, κατὰ τοὺς δύο μῆνας Αὔγουστον καὶ Σεπτέμβριον. — Constantin Tourtulis, 160 Durham Road, Wimbledon, S. W. (England) (Γ—39)

Τῷ Ἀταβυρίῳ Ρόδου ἡ Κίτρινη Μάσκα εὔχεται καλὴν διαμονὴν ἐνταῦθα. (Γ—40)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρ. δελτάρια. Τὸ γραμματόσημον νὰ τίθεται εἰς τὸ μέρος τῆς εἰκόνος. — Mlle Sophie Mercourios Constantinidès, Drama (Turquie d' Europe) (Γ—41)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια (Fantaisies) — Μαίρη Λειβοδᾶ, ὁδὸς Πινδάρου, 12, Ἀθῆναι (Γ—42)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος):

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

[Ἐξεδόθη τῷ 1901]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ παράθυρόν του. — Ὁ ἀπόμαχος. — Ἐπαρχιακὴ φιλανθρωπία. — Ἡ Δυστυχισμένη. — Σκιὰ ἔργου, — Χωρὶς ὄνομα. — Ἀγωνία. — Νέα τέχνη. — Ὁ λωποδύτης. — Οἱ παράνομοι. — Τὸ ὄνειρον. — Ἅμα μεγαλώσω. — Τὸ μῖσος. — Τὸ θῆλυ. — Τὸ βραχιόλι. — Βορεινὸ παράθυρο. — Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τῆς Ἀργυρούλας.

Ἡ πρώτη Σειρὰ περιέχει, ἐκτὸς τούτων, Πρόλογον, καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως μετ' αὐτογράφου

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

[Ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγου]

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἔρως ἐσταυρωμένος. — «Στέλλα Βιολάντη». — Ὁ τρελλὸς μὲ τοὺς κόκκινους κρίνους. — Ἡ φούρκα. — Ἕνας παιδαγωγός. — Τὸ μυστικὸ τῆς Βαλέραινας. — Κάϊν καὶ Ἄβελ. — Ἡ Εὐχαριστία. — Ἡ λιτανεία τοῦ Φωσκίλου. — Οἱ γέροι

Ἡ δευτέρα Σειρὰ περιέχει τὸν «ΕΡΩΤΑ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΝ», ἐκτενὲς δραματικώτατον διήγημα, καθὼς καὶ τὸ ποίημα «Στέλλα Βιολάντη», διὰ τοῦ ὁποίου ὕμνησε τὴν ἡρωΐδα ὁ ποιητὴς κ. Κωστῆς Παλαμᾶς.

ΕΚΑΣΤΗ ΣΕΙΡΑ ἀποτελεῖ τόμον ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλλων, κομψότατον, ἐπὶ καλοῦ χάρτου, μὲ εἰκονογραφημένον ἐξώφυλλον τρίχρωμον, καὶ μὲ κοσμήματα τῶν κκ. Δ. Γαλάνη καὶ Σ. Ξενοπούλου.

ΤΙΜΑΤΑΙ: *Ἡ Δευτέρα Σειρά*: **Φρ. 3** — *Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ*: **Φρ. 6**

Ἡ πρώτη Σειρὰ τῆς ὁποίας ὀλίγα ἀντίτυπα ἐκρατήθησαν, **δὲν πωλεῖται χωριστά.**

Οἱ ἐμβάζοντες τὸ ἀντίτιμον, εἴτε πρὸς τὸν συγγραφέα ἀπευθείας (κ. Γρηγόριον Ξενόπουλον, ὁδὸς Πατησίων, 11 Β, εἰς Ἀθήνας,) εἴτε πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, λαμβάνουν εὐθὺς τὰ βιβλία, ἐπὶ συστάσει, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1903.